

PREMI DE LA ENGLANTINA D'OR

L'HIVERN A NURIA

O Vierge élue, à fin que tu souris
les bienheureux ont fait vibrer les harpes d'or.

A.-FERDINAND HEROLD.

I

Del bell estiu la esplèndida rialla,
que al cim de Nuria es un somris apenes,
ha finat baix la boyra, que devalla
desde'ls talls espadats de les carenes.

Com tos de tísich que la boyra aufega,
branda l'Angelus últim la campana ;
y la fosca pesanta s'arrocega
per les comes avall cap á la plana.

Los ermitans se'n van. Al naxe'l dia,
mentres la neu va dominant la altura,
s'allunyen de la casa de María
per la gorja que mena á la planura.

Y la neu va baxant. L'ala pesada
del torp açota aquella terra morta.
Y la neu en montanyes axecada
del camí de la vall barra la porta.

II

Ja l'hivern ha arribat. La Verge antiga,
d'un poble gran que vé á l'estiu amiga,
se va quedant ab les congestes sola.
La blanca solitud de la hivernada
ab son mantell abriga
la montanya gegant ennuvolada
y en la iglesia petita
que'ls munts de neu amaguen
tot glaçantse les llanties ja s'apaguen.

Llavors damunt la solitud immensa,
del hivern que comença,
quan tot es mort en los cimals de Nuria,
duta pels vents, que van passant ab furia,
hi plana magestuosa
com un au ab les ales desplegadas
una llegenda hermosa,
que ab sos cants han forjat les encantades.

III

Entre pichs altívols, que la boyra esquexen
hi há tres llachs que s'obren com tres ulls de cel.
Al hivern, que'ls hòmens á la Verge dexen
entre neus y bromes al darrera un vel,

quan les neus la trista solitud emmenen,
 una boyra'n puja sota'l cel ponent.
 Son les encantades, que á les vetlles trenen
 sos cabells verdosos voleyants al vent.

Los seus ulls son dolços. Resplandeix sa cara
 de clavells y lliris del nadiu vessant,
 y sos pits apunten baix la vesta clara
 com fruyts d'or que'ls llavis may assolirán.

Volen vers la Verge de la vall de Nuria
 de la antiga ermita vers lo rústich chor.
 En quiscun dels llavis flota una canturia,
 en les mans nevades una lira d'or.

Ja les llanties mortes del altar s'encenen
 y somriu la ermita com un ram florit;
 les hermoses goges, que de França venen
 los vells goigs de Nuria cantant cada nit.

Y les neus rodolen per les serralades
 y l'hivern camina sobre'ls llachs glaçats,
 quan les goges canten ses gentils tonades
 los llops hi vigilen al aguayt posats.

Les ciutats que riuen en les terres planes
 no saben que, á l'ombra d'un mantell de fum,
 de la Santa Verge canten les campanes
 y'ls altars brillegen llampegants de llum.

IV

Damunt del mar riçat com la Afrodita un dia,
 s'axeca un vent lleuger d'amor y d'alegria;
 la primavera vé
 enrama'ls fruyterars ab sos ramells de ploma
 la flor del atmetller.

Y'l vent va volant sempre y riuen les planures
avança cap als cims y omplenen les altures
les ginesteres d'or.
Y porta'l riu al mar les llágrimes que plora
la congesta que's mor.

Llavors l'altiu Puigmal somriu á les albaides,
lo front cobert de neu, les comes agençades
de gleva verdejant,
y tornen los romeus, les gorges de la serra
festosos escalant.

Lo llop los ha sentit muntar les serralades;
á son udol ferest les belles encantades
han fugit com aucelles á son niu;
per primer colp la vall llavors somriu y calla
mentres esclata als plans la esplèndida rialla,
la rialla del estiu.

Y allá en mitg de la vall com perla en sa petxina
hi veuen desplegar-se aquella flor divina
que allá té'l seu altá'...
l'immensa solitud que plana per les comes...
les goges han fugit als llachs de Carencá.

